

Goedenavond.

Laat ik starten met mezelf voor te stellen. Ik ben Hanne Jacobs, ik ben 26 jaar, christelijk gelovig, leerkracht godsdienst in het Sint Jan-Berchmanscollege te Mol en sinds twee jaar ook de katholieke aalmoezenier in de Gemeenschapsinstelling voor Bijzondere Jeugdbijstand 'De Kempen' te Mol.

Ik moet zeggen dat het gebrek aan verwondering mij verwondert. Als ik dezelfde voorstelling gebruik wanneer ik nieuwe mensen ontmoet, zie ik meestal een aantal reeds bestaande ideeën imploderen in hun gedachtegang. Dergelijke implosies zie ik bij mijn leerlingen op 1 september, wanneer ik mezelf voorstel. Of in mijn volleybalvereniging, wanneer nieuwe aanwinsten vragen wat ik doe als job. Dezelfde reactie kreeg ik ook toen ik als aalmoezenier in Mol startte. De meeste personeelsleden konden maar niet begrijpen dat er nu een vrouw deze taak op zich zou nemen. En toen ze me dan voor de eerste keer ontmoetten, schrokken ze van mijn leeftijd en het feit dat ik een jeansbroek droeg. Blijkbaar verwachtten ze een zuster op leeftijd die hier de jongeren zou komen bekeren. Voor hen was het even wennen.

Deze verwondering merkte ik in mijn leven wel vaker: ook toen ik in Leuven Godsdienstwetenschappen ging studeren, kreeg ik een aantal verbaasde reacties vanuit mijn omgeving. Terwijl voor mijzelf zowel de keuze voor Godsdienstwetenschappen als die voor de Gemeenschapsinstelling in Mol meteen juist aanvoelde. Op deze laatste keuze word ik het vaakst aangesproken. Blijkbaar vinden veel mensen dat ik hiervoor 'een offer' heb gebracht. Ik had namelijk een voltijdse lesopdracht in mijn oude middelbare school, op fietsafstand van mijn thuis. En dan haal ik het in mijn hoofd om bijna de helft van mijn lessen terug te geven om te starten in een instelling die ik niet kende en me opnieuw in te werken in een nieuwe job. Ik voelde echter meteen dat de keuze voor de instelling, meer nog: de keuze voor deze jongeren, alles behalve een offer

betekende. Deze laatste keuze is – denk ik – ook de reden dat ik vandaag gevraagd ben als spreker. In het Heilig Jaar van de Barmhartigheid staan we als gelovige gemeenschap meer dan ooit stil bij de zeven werken van barmhartigheid. En ik kan niet ontkennen dat mijn job verdacht veel wegheeft van “het bezoeken van de gevangenen”. Toch wil ik bij de start van dit gesprek duidelijk maken dat de instelling en ikzelf de jongeren niet zien als gevangenen. We gaan er niet vanuit dat zij in een gevangenis zitten of er gaan terecht komen. De jongeren zelf echter, benoemen in onze gesprekken de instelling vaak wel als een gevangenis omdat zij – begrijpelijk – de klemtoon leggen op de beperking van hun vrijheid.

Die instelling waar ik het over heb, “*het gesticht*” in de Melse volksmond; betreft in feite twee campussen. Op dinsdagen ben ik werkzaam in Campus De Markt, een halfopen instelling waar een 80tal jongeren tussen 12 en 18 jaar verblijven. Ook werd er een gesloten leefgroep voor meisjes voorzien waar zij twee weken op *time out* kunnen komen wanneer in een andere instelling of voorziening de spanningen te hoog oplopen. De jongens van De Markt zijn jongeren die een ‘als misdrijf omschreven feit’ pleegden of die in een ‘verontrustende opvoedingssituatie’ verkeren. Beide groepen jongeren worden dan door een jeugdrechter geplaatst in Mol.

Op donderdagen werk ik op Campus De Hutten, de gesloten afdeling van de instelling. Hier is plaats voor ongeveer 40 jongeren. De leeftijd van de jongeren is in wezen niet echt verschillend, al zijn de meeste jongeren in De Hutten de 14 jaar toch voorbij. De feiten die deze jongeren gepleegd hebben, zijn van die aard dat ze – wanneer ze als volwassene berecht zouden worden – een gevangenisstraf van minimum 5 jaar effectief zouden krijgen. Op De Hutten verblijven enkel jongens. De jongeren komen meestal de instelling binnen met een beschikking van drie maanden. Deze beschikking wordt doorgaans na de drie maanden verlengd. Soms met één maand, soms opnieuw met drie maanden.

Bij aankomst in de instelling vertrek ik steeds langs de onthaal-leefgroepen. Op die manier weet ik welke jongeren nieuw in de instelling

zijn en kan ik aan de begeleiding vragen of het geweten is welke overtuiging deze jongere aanhangt. Ik ga dan wekelijks de andere leefgroepen langs en stel de jongeren de vraag of ze nood of zin hebben in een babbel. Is die nood er, dan zetten we ons even apart en houden we een gesprek. Als de jongere in kwestie weinig te vertellen heeft, of net op het punt staat met de leefgroep een wedstrijdje voetbal te spelen, dan heb ik hier zeker ook begrip voor en slagen we een weekje over. Daarnaast organiseer ik om de twee maanden een groepsmoment met een vier à vijf jongeren. Deze momenten zijn vaak opgebouwd rond een bepaald Bijbelverhaal. Dit jaar echter werken we rond de werken van barmhartigheid. Tenslotte probeer ik ook de christelijke feestdagen op een positieve manier onder de aandacht te brengen. Een cadeautje met Kerstmis, een bezinningstekst met Pinksteren, een Novemberviering met Allerheiligen en Allerzielen, ... allemaal pogingen om de strakke dagindeling wat te doorbreken en het bijzonder karakter van deze dagen op de voorgrond te plaatsen. Deze drie taken – de individuele gesprekken, de groepsmomenten en de liturgie – vormen de kern van mijn takenpakket. De volledige werking van de instelling zelf uitleggen; dat ga ik u besparen. Het zou me te ver afleiden van de centrale vraag.

Want elke spreker die hier dit indrukwekkende gevaarte bestijgt, krijgt namelijk één en dezelfde vraag: "Wat betekent het voor mij als ik zeg 'Ik ben christelijk gelovig'?". Toen ik gevraagd werd hier te komen spreken, stemde ik vrijwel meteen in. Ik vond het namelijk een prachtige gelegenheid om voor mezelf duidelijk te maken wat mijn geloof betekent en om te proberen dit uit te dragen naar anderen. Toen ik wat beter begon na te denken over vanavond en ook online ging opzoeken welke sprekers mij reeds voorgingen, kreeg ik het Spaans benauwd. Ik werd mij al heel snel bewust van mijn eigen kleinheid en stelde me de vraag waar ik de autoriteit vandaan zou kunnen halen om uitspraken over het christelijk geloof te maken. Ik begon naarstig boeken te lezen van grote christelijke denkers. Ik zocht informatie over de andere sprekers op en

vroeg me af welke invalshoek zij zouden gebruiken. Ik piekerde heel wat af. Tot ik het spreekwoordelijk licht zag: ik moet vanavond geen leerkracht zijn. Ik moet geen informatie overdragen en volgende week overhoren. Ik mag daarentegen simpelweg getuigen, in de hoop dat wat ik vertel enige weerklank kan vinden bij u. Nu, de leerkracht in mij kon het toch niet laten om het vrij gestructureerd aan te pakken en een soort van lesvoorbereiding op te stellen met een *mind map* waarbij ik termen opschreef die ik graag wilde gebruiken vanavond. Deze termen zijn de kernwoorden van mijn verhaal geworden. Naast enkele anekdotes uit mijn beroepsleven vormen zij de rode draad doorheen mijn relaas.

In dit Heilig jaar van de Barmhartigheid lijkt het me logisch de link te leggen tussen enerzijds barmhartigheid en anderzijds de invulling van mijn geloof. Maar 'barmhartigheid' is slechts één van de zes woorden die ik wil gebruiken om mijn geloof te omschrijven. De andere vijf zijn: keuze, roeping, opgave, authenticiteit en vreugde. Laat ik beginnen met 'opgave'.

Een tijdje geleden keek ik naar een reportage van Cathérine Moerkerke die zich verdiepte in het leven van bijzondere mannen. In deze specifieke aflevering besloot ze meer te weten te komen over het leven van priesters. Misschien zag u deze aflevering ook. In haar gesprek met een priester benoemde ze geloof als een "makkelijke troost". Ik heb voor mezelf de vraag gesteld of geloof inderdaad dat is. Of het **maar** dat is. Een troost is het waarschijnlijk wel. Ook voor de jongens die ik in de instelling spreek, kan het troostend zijn te horen dat God hen niet afschrijft. Makkelijk lijkt het me echter absoluut niet te zijn. Geloven is moeilijk. Geloven is best zwaar. Geloven is niet voor degenen die een makkelijke oplossing op een probleem zoeken. Want geloven is een sprong in het diepe. Het is het wagen van deze sprong –zonder enkele zekerheid maar met de overtuiging dat iets (iemand) me opvangt. Die zekerheid – dat onomstotelijk antwoord dat God er inderdaad is, en meer nog: dat Hij mijn gebeden verhoort; is iets waar ook jongeren naar op zoek zijn. Dus ook de jongeren in de instelling. Ik vergeleek voor hen het

geloof met een frisdrankautomaat. In het hoofdgebouw van De Hutten staat namelijk een frisdrankautomaat waar de jongeren met hun zakgeld een flesje drinken kunnen kopen. Zij sparen hun zakgeld, denken na welk drankje ze willen, steken het gevraagde bedrag erin, duwen op een knopje en krijgen exact datgene waar ze nood aan hadden. Hun dorst wordt gelest. Vaak verwachten zij dat het geloof net hetzelfde werkt. Ze hebben dorst. Ditmaal geen fysieke dorst, maar eerder een spirituele: ze hebben een vraag voor God. Dan lopen ze een tijdje met die vraag rond voor ze de vraag uiteindelijk voorleggen aan God. En dan hopen dat ik er met een bepaald gevraagd bedrag vanaf kom: "ik bid elke avond en elke morgen". Nu nog op een symbolisch knopje duwen en hun dorst zal gelest worden: God zal hun vraag, hun wens wel beantwoorden. Jammer genoeg is het geloof moeilijker dan dat. Het vraagt overgave en vertrouwen. Geen makkelijke opgave voor hen.

Naast een opgave zie ik mijn christelijk geloof ook als een roeping. Ik kan mezelf niet anders zien dan gelovig. Meer nog: dan christelijk gelovig. Als ik mijn geloof niet zou hebben, denk ik dat ik een stukje van mezelf zou missen. Is dit een kwestie van mijn achtergrond of opvoeding? Ik denk het niet. Mijn zus kreeg identiek dezelfde opvoeding mee als ik, was ook geruime tijd misdienaar en zong even goed – tot mijn grote frustratie zelfs beter – in het kinderkoor in de kerk. En toch zijn we totaal verschillend als het op geloof aankomt. Mysteries. Ook mijn job zie ik als een roeping. Zowel het lesgeven op het College als mijn werk als aalmoezenier. Nu ik al wat meer ervaring heb in de instelling, kan ik met zekerheid zeggen dat ik mezelf niets anders meer zie doen dan dit.

Als derde woord wil ik 'keuze' gebruiken, om aan te geven wat het geloof voor mij betekent. Verdergaand op de roeping als tweede centrale woord; moet men ook bereid zijn een roeping te horen en meer nog om er gehoor aan te geven. Dat zijn twee verschillende zaken. Het gehoor geven aan een roeping, is niet altijd de meest logische, verstandige keuze om te maken. Een gelovige keuze vertrekt volgens mij dan ook niet vanuit de

logica van het verstand, maar wel vanuit de logica van de liefde en openheid. In die context wil ik graag citeren uit een boekje van de Paus. Op aanraden van een collega aalmoezenier kocht ik het boekje "De naam van God is genade", waarin Paus Franciscus vragen van een Italiaanse journalist beantwoordt. Als antwoord op de vraag "Wat betekent barmhartigheid voor u" vertrekt de Paus namelijk vanuit deze logica van liefde en openheid. Hij zegt:

"Strikt genomen betekent barmhartigheid je hart openen voor mensen die het moeilijk hebben. En dan komen we meteen bij de Heer: barmhartigheid is de goddelijke wil om te omarmen, waarmee God ons welkom heet door zichzelf te geven en door zich naar ons toe te buigen om ons te vergeven. Jezus heeft gezegd dat Hij niet is gekomen voor de rechtvaardigen, maar voor de zondaars. Hij is niet gekomen voor de gezonde mensen die geen arts nodig hebben, maar voor de zieken. Je zou dus kunnen zeggen dat barmhartigheid de identiteitskaart van onze God is." Einde citaat.

Je hart openen voor mensen die het moeilijk hebben: ook hiervoor moet je **willen** kiezen. Het citaat van de Paus brengt me moeiteloos bij mijn vierde woord dat ik wil gebruiken om de betekenis van mijn geloof duidelijk te maken: barmhartigheid. Het is het centrale concept in de goede boodschap die Jezus bracht. Het is ook heel terecht de focus van het Heilig Jaar waarin de Kerk momenteel verkeert. Als ik iets wil zeggen over wat het voor mij betekent om christen te zijn, kan ik niet anders dan het woord barmhartigheid te gebruiken. Ik ben er namelijk van overtuigd dat christen zijn niet enkel in je woorden mag liggen, maar bovenal in je daden te zien moet zijn. Daden die in de eerste plaats gericht moeten zijn op mensen die in kwetsbare situaties zitten. Die als het ware gevangen zitten in het leven dat ze leiden. Ik probeer barmhartigheid te concretiseren in mijn leven door aandacht en liefde te geven aan gekwetste jongeren. Want – potverdekke – je moet ze graag zien hoor. Het is omwille van de barmhartigheid dat ik mijn job zo dankbaar ben. Ze

stelt me namelijk in staat handen en voeten te geven aan mijn geloof. Wat een luxe om in je werkpraktijk te mogen vertrekken vanuit datgene dat me inspireert en dat me leven geeft! Heel concreet zie ik de barmhartigheid in het "er zijn" voor de jongeren.

Om dit "er zijn" even te duiden, vertel ik graag een korte anekdote. Telkens wanneer ik van de ene job naar de andere rij, spring ik even binnen bij mijn grootmoeder die vlak naast het College woont. Ik drink dan even een glas water, we praten wat bij en ik vertrek naar de instelling. In het eerste jaar dat ik er werkzaam was, dacht mijn grootmoeder dat ik ook in de instelling godsdienstleerkracht was: met bijhorende lesvoorbereidingen en verbeterwerk. Het heeft me een hele tijd gekost om haar duidelijk te maken dat ik geen leerkracht ben in de instelling. *"Maar wa doede gij daar dan, nen hele avond"* was haar volgende vraag. Toen ik haar uitlegde dat ik individuele gesprekken had met de jongeren en hen wekelijks ging opzoeken om hen de kans te geven te vertellen wat ze wilden vertellen, leek haar euro te vallen. Toen ik enkele weken later aan het zeuren was over de hoeveelheid werk, de vele e-mails, de voorbereidingen voor een groepsmoment, ... zei ze me vlakaf: "Allez Hanne, gij doe toch niets anders dan op uw gat zitten en koffie drinken." Ik was verontwaardigd! Verontwaardigd dat zij mijn pastorale werk durfde herleiden tot "op mijn gat zitten en koffie drinken". Maar achteraf bekeken had ze dat eigenlijk goed benoemd. Inderdaad, ik zit veel en ja, ik drink ook behoorlijk wat koffie. Geen wonder dat mensen dat "er zijn" vaak invullen als zitten en koffie drinken. Maar het "er zijn" gaat verder dan dat. Het is ook **de tijd vrijmaken** om met iemand rustig even gaan te zitten. Het is **luisteren** naar iemands verhaal, ook als die persoon voor de tiende keer hetzelfde vertelt. Het is luisteren **zonder** te oordelen, dat heeft de jeugdrechter immers al gedaan. Het is luisteren, **zonder** te willen oplossen. Ook al kriebelt het soms om een jongere mijn goedbedoelde advies te geven. Het is **aanwezig zijn**, niet enkel op de goede momenten, maar ook op de mindere. Het is aanwezig zijn op

momenten dat je zelf liever thuis zou zitten of wanneer je de week ervoor een dikke vette “neen” te horen kreeg van je gesprekspartner. Het is een onbaatzuchtige vorm van “er zijn”. Weliswaar met de optie een goede tas koffie aangeboden te krijgen.

Toen ik mijn uiteenzetting begon, was ik verwonderd over het gebrek aan verwondering aan uw kant. Voor u is het blijkbaar niet schrikken dat een 26-jarige gelovig is, én meer nog: dit geloof probeert om te zetten in haar dagelijkse leef- en werkwereld. Nu, het is in mijn dagelijks leven niet allemaal verwondering en onbegrip hoor. Want wanneer ik met leerlingen, vrienden, kennissen het gesprek aanga – en geloof me, na zo’n introductie als de mijne komt er meestal een gesprek – merk ik ook dat ze bewondering tonen voor mijn keuzes en mijn geloof. Het is misschien niet de keuze of de levensweg die ze zelf hebben genomen, maar ze geven wel aan respect te hebben voor wat ik doe en wie ik ben. Want mijn geloof, dat is ten diepste wie ik ben. Ikzelf kan dit niet meer los zien van de rest van mijn leven. En ook dat respecteren mensen. Zij vinden het net fijn dat mijn inspiratie in alle facetten van mijn leven doorklinkt. Anders zou het misschien aanvoelen alsof ik twee gezichten had, alsof mijn geloof aanwezig was in de instelling en bij het lesgeven maar niet in mijn privé leven. Laat dat nu net iets zijn dat ik niet wil.

Ik denk dat mijn geloof voor mij dan ook authenticiteit betekent. Een oprechte vorm van geloven, waarbij ik ook aangeef niet alle antwoorden te hebben. Ik merk bij de jongere leerlingen van het College vaak dat voor hen het lijden in de wereld een obstakel is om te geloven. Want als er echt een God is, en die zou zo barmhartig zijn als er in de Bijbel staat; waarom sterven er dan kleine kindjes, Mevrouw? Waarom zijn er dan natuurrampen, Mevrouw? Naast het beantwoorden van hun vragen probeer ik hen dan uit te leggen dat dit vraagstuk – het dilemma van de theodicee – niet nieuw is. Dat ook generaties vóór hen met deze vragen zaten. Maar bovenal geef ik aan dat ik hun frustraties begrijp. Dat het leven inderdaad soms niet eerlijk is. Dat ik het ook lastig heb met te

vroege overlijdens, de vernietiging van mens en natuur. Ook hier hebben mijn leerlingen begrip voor.

Authenticiteit is ook een begrip dat in de instelling ten diepste deel uitmaakt van de kern van mijn job. Je moet zijn wie je bent, en niet iemand anders. Eén van mijn jongeren – nu ja, ik zeg wel ‘mijn jongeren’, maar ik weet heel goed dat ik hen niet kan of mag claimen – maar dus: één van mijn jongeren merkte eens op dat de moslimconsulent altijd in nette kledij komt werken. Nu dacht ik dat ik toch ook goed mijn best deed om verzorgd en keurig voor de dag te komen; maar blijkbaar kon ik het niet halen van de moslimconsulent die met geklede broek en wit hemd meteen veel plechtiger oogde dan ikzelf. Ik vroeg die jongen dan of hij liever zou hebben dat ik daar in een rok, mooie blouse en hakschoentje zou staan. Hij antwoordde: ‘Neen Mevrouw, dat zou niet echt passen bij u.’ Beleefd was hij wel! Maar hij had gelijk. Als ik op een paar hakken en met een keurige rok aan zou komen werken, dan zou ik me constant zorgen maken over hoe ik eruit zie, hoe ik moet gaan zitten, hoe ik elegant iets moet oprapen dat ik laat vallen... Ik zou alvast niet even zorgeloos met een jongen op een bankje gaan zitten met het ene been nonchalant over het ander. Ik zou al helemaal niet samen met een jongen over de campus en door het gras wandelen uit angst met mijn mooie hakschoenen allerlei gaatjes in het gras te maken. En ik zou absoluut niet de voetbal terugspelen als die mijn richting uit komt rollen. Ik zou me constant met dit soort gedachten bezig houden en ondertussen zou ik niet registreren wat mijn gesprekspartner zou zeggen. Ik zou er met mijn gedachten niet bij zijn en de week erna misschien het gevoel hebben hetzelfde gesprek te moeten herhalen omdat ik er eigenlijk niet bij aanwezig was.

Dat is ook de reden dat ik mezelf verplicht niet te gaan werken als ik ziek ben. Het eerste jaar deed ik dat wel: al was ik nog zo ziek, IK GING WERKEN! Tot ik merkte dat ik tijdens het gesprek meer bezig was met mijn hoofdpijn en de lamlendigheid die zich meester van mij maakte. Ik

was met mijn gedachten niet bij deze jongere en dat kon niet. Want de tijd die ik met een jongere uittrek om even apart gaan te zitten, die is heilig voor mij. Dat vereist aandacht en die kan ik niet schenken als ik constant met mijn gedachten elders zit.

Ik zie mijn job op de instelling in wezen dan ook als een teken van dienstbaarheid. Ik ben daar voor de jongeren. Ik ben daar niet voor de opvoeders, of voor de directie of voor de maatschappelijk werkers. Wat natuurlijk niet wegneemt dat het fijn is een goed contact met hen te hebben. En ook mijn job als leerkracht zie ik als een dienstverlening. Hoewel mijn leerlingen dit misschien niet zouden zeggen. Die dienstverlening heeft ook te maken met mijn geloof, in die zin dat ik ervan uitga dat mijn geloof op anderen gericht is. Ik zeg vaak tegen mijn leerlingen dat je volgens mij geen christen kan zijn als je moederzielig alleen op een eiland zit. Mijn geloof – het christelijk geloof - gaat uit van een betrokkenheid op anderen, in de overtuiging dat elke mens God weerspiegelt; ook zij die fouten hebben gemaakt. Een geloof dat enkel gericht is op het eigen belang of zich niet richt tot anderen; is volgens mij geen christelijk geloof.

Samengevat betekent mijn geloof dus voor mij een authentieke, barmhartige roeping waarvoor bewust gekozen moet worden. Die op vele momenten een opgave is, maar die vooral een gigantische opluchting kan betekenen. Ik kan het niet beter uitdrukken dan het gevoel dat mij overvalt wanneer ik een eucharistieviering heb meegemaakt. Ik voel me haast schuldig dit te zeggen, maar ik ga niet wekelijks naar de kerk. Ik probeer zo vaak mogelijk te gaan, maar vaak zit mijn drukke agenda in de weg. Dat ik om tien na elf wil vertrekken naar de kerk als de viering al om elf uur begon. En toch. Telkens ik de kerk uitwandel na een mis overvalt mij een intens gelukgevoel. Evengoed heb ik een gevoel iets te missen in de weekends dat ik niet ga. Misschien is dat wel het volgende en laatste woord dat ik kan toevoegen aan mijn antwoord op de vraag wat het voor mij betekent christelijk gelovig te zijn: vreugde. Hoewel de jongeren in de

instelling geloviger lijken te zijn op de momenten dat het niet goed gaat in hun leven; blijf ik erbij dat geloof en vreugde hand in hand gaan. Hiermee wil ik niet zeggen dat het mijn bedoeling is elke jongere die ik spreek eens goed te laten lachen; maar ik ga er wel vanuit dat het geloof hen vreugde kan brengen. In de gedachte dat ze er niet alleen voor staan. In de overtuiging dat ze de moeite waard zijn. In de bevestiging dat ze graag gezien worden.

Toen ik deze tekst aan het voorbereiden en uittypen was, kon ik het niet laten regelmatig naar de website van de organisatie te surfen. Naast het overlopen van de foto's van voorgaande edities en het aandachtig bekijken van de andere sprekers; keek ik ook even naar het tekstje dat bij mijn eigen foto staat. Wist u dat dit introductie tekstje reeds maanden van te voren af moet zijn? Ik wist dat eerst niet. Nu wel. Mijn volledige tekst was dat niet; "af" bedoel ik. Pas vorige week kon ik de laatste hand leggen aan wat ik hier vanavond mag komen vertellen. Maar tijdens elke wijziging, elke toegevoegde regel; ging ik toch even terug naar dat introductie tekstje om te kijken of ik niet te ver afweek van wat ik u beloofd had. Ik wilde namelijk niet dat u op basis van dat tekstje met een bepaalde verwachting vanavond naar hier kwam en dan op uw honger moest blijven zitten. In die introductie staat dat christen zijn volgens mij in eerste instantie betekent goed mens zijn; in het bijzonder voor zij die het moeilijk hebben of die in hun leven tegenwind ervaren. Ik denk dat mijn zes centrale termen hier bij aansluiten. Toch wil ik even uitleggen hoe ik bij deze invulling was gekomen. Tijdens één van mijn eerste werkdagen in de instelling kreeg ik in mijn omgeving vaak de opmerking: "Tof da ge dat doet, maar ik heb het niet echt voor de Kerk." Deze mensen hadden het vaak moeilijk met het morele vingertje waarmee in hun kindertijd gretig werd gezwaaid en vooral met het gebrek aan betrokkenheid van de Kerk op het leven van hele concrete mensen. In dat gesprek zei ik tegen hen keer op keer dat een goed christen – volgens mij – per definitie een goed mens moet zijn. En in navolging van Jezus'

voorkeursoptie voor de armen, zwakken en uitgeslotenen; kan dat niet anders dan goed mens zijn voor zij die in een kwetsbare situatie verkeren. Maar mijn geloof probeert ook verder te gaan dan dit. Je hoeft namelijk niet gelovig te zijn om goed te zijn voor anderen. Deze uitspraak was dan ook de aanleiding voor mij om dat specifiek christelijke in mijn geloof proberen te vatten. Dat bijzondere karakter van mijn geloof heb ik getracht vorm te geven langs zes centrale termen:

Opgave, roeping, keuze, barmhartigheid, authenticiteit en vreugde.

Als ik meer oog had voor symboliek, had ik waarschijnlijk best een zevende centrale term uitgekozen. Dan had ik de link kunnen leggen met de zeven werken van barmhartigheid en was u misschien verwonderd geweest over de numerieke symboliek die in deze tekst was geslopen. Nu ja, ik begon met een gebrek aan verwondering, laat ik daar dan ook maar mee eindigen. Ik hoop alvast dat deze zes sleutelwoorden als antwoord op de centrale vraag voldoende kunnen zijn. Ik dank u voor uw aandacht.